

Μια σχολική εκδρομή στη δεκαετία του 1950

Ήταν μια μέρα διαφορετική από τις άλλες, γεμάτη φως κι ομορφιά. Ήνα ένα τα παιδάκια με τη σχετική τους προετοιμασία, φτάνουν νωρίς το πρωί στην αυλή του σχολείου. Χαρούμενες φωνές, τρεχάματα, ξδιναν μια αλλιώτικη ζωντάνια στην αγαπημένη μας πόλη.

Ένας αγωγιάτης ήρθε με το αμάξι του, που το σέρναν αγκυμαχώντας δυο αγελάδες και στάθηκε έξω από το σχολείο. Όταν το βαρύ αμάξι σταμάτησε, ο ζευγολάτης έβαλε μια πέτρα στον πίσω τροχό και άρχισε να ετοιμάζει το αμάξι. Έβγαλε τις κλιμιές έστρωσε τις τάλπες τη μια πάνω στην άλλη, ξανάβαλε τις κλιμιές και άρχισε να βάζει πάνω τους τα λίγα στρωσίδια. Κουρελούδες καλοπλυμένες κάλυψαν το πάτωμα της καρδότσας. Οι δυο νεαρές δασκάλες μάζεψαν τα παιδάκια, έκαναν την πρωινή προσευχή, κι αφού καλημέρισαν τον αγωγιάτη, άρχισαν ν'ανεβάζουν χαμογελαστές με προσοχή ένα ένα τα σχολιαρόπουλα στ'αμάξι, για να πάνε εκδρομή, μια εκδρομή που είχαν προγραμματίσει από μέρες.

Το βαρύ φορτίο ξεκίνησε. Η μια δασκάλα μπροστά στα γκέμια με τη βουκέντρα προσέχει την οδήγηση μαζί με το ζευγολάτη. Η άλλη ανάμεσα στα παιδιά καθόταν με κρεμασμένα τα πόδια στο πίσω μέρος και τραγουδούσε μαζί τους ένα χαρούμενο σχολικό τραγούδι.

Τα παιδιά κουνούσαν τα γυμνά πόδια τους κρατώντας το χρόνο. Για πού πήγαιναν; Σπου Κακαλή το ποτάμι. Εκεί που όλοι μας περάσαμε κάποτε μέρες φανεμελιάς. Έφτασαν. Ο ζευγάς έβγαλε τις ζεύγες, πήρε τις αγελάδες και τις άφησε σε μια πρασινάδα, δίπλα στο φράκτη, να βόσκουν. Πίσω στην ουρά ερχόταν δεμένο και ένα μοσχάρι, που σαν μικρό παιδί και αυτό όταν ελευθερώθηκε από το καπίστρι, άρχισε να τρέχει και να χαίρεται τη δροσερή πρασινάδα και το καθάριο νερό.

Ένας μικρός με το μαντολίνο του, άρχιζε να παίζει τις πρώτες νότες που του έμαθε η δασκάλα του. Τα παιδιά σκορπίστηκαν εδώ και κεί. Άλλα άρχισαν να παίζουν με την άμμο στην άκρη του ποταμιού και άλλα γύριζαν από φράκτη σε φράκτη.

Μόνο οι δυο δασκάλες με το ίδιο πάντα ζεστό χαμόγελο στα χείλη, χείρονταν το τοπίο και έπαιζαν με τα παιδιά, χωρίς να ξεχνούν ούτε στιγμή το καθήκον τους και την ευθύνη τους γι'αυτά.

Ήδσα δεν μπορούμε να γράψουμε για τους ανθρώπους που μας αγάπησαν στα τυφικά μας χρόνια και μας σημάδεψαν ανεξίτηλα, εκείνους που μας έδωσαν τα πρώτα φώτα της μάθησης.

Θα θυμάμαστε πάντα το ζεστό χαμόγελό τους, το γεμάτο στοργή και ενδιαφέρον. Μιλάμε για τις αγαπημένες μας δασκάλες που πάντα έρχονται στη θύνησή μας και μας γεμίζουν συγκίνηση, την κ. Μπαλτζή και την κ. Ζαφειρώ. Φέρνοντάς τες στη μνήμη μας, πάντα θα αναγνωρίζουμε ένα μικρό δείγμα ευγνωμοσύνης στον κάθε δάσκαλο, που αγκάλιασε με τη στοργή και την αγάπη του, κάτω από αντίξοες συχνά συνθήκες το κάθε παιδί τότε της μικρής μας πατρίδας. Αυτά έγραφε ύστερα από χρόνια ένας άλλος δάσκαλος και καθηγητής σήμερα στη Θεσσαλονίκη ο Νίκος ο Τιάκας ανασκελεύοντας παλιές φωτογραφίες της δεκαετίας του 1950.